

*Suchoj Su-17 Syrských arabských vzdušných sil startuje z letecké základny Sajrát několik hodin po útoku USA 59 střelami Tomahawk.
(Pro hlídací psy Systému – zdrojem „fake photo“ je britský **The Daily Telegraph**)*

Autor: Manuel Ochsenreiter

Americký prezident Donald Trump zaútočil na Sýrii. O co Washingtonu jde?

Německá mainstreamová média se do rána 7. dubna probouzela s nadšením – Washington se do toho „konečně“ pustil. Americký prezident Donald Trump vydal povel k útoku na Sýrii. Nadšeně tleskal dokonce i německý deník FAZ (*Frankfurter Allgemeine Zeitung*). Ironií osudu to byly právě tyto kdysi velké německé noviny, které v červenci 2012 projevíly odvahu psát o skutečné situaci v Sýrii: nejde o „diktátora“ ani „lidská práva,“ ale geopolitiku. Článek **Und ihr denkt, es geht um einen Diktator** („A vy jste si mysleli, že jde o diktátora“) Hanse-Christofa Krause začíná slovy: „Reakce na syrský konflikt ukazují geopolitickou zbednělost části německých komentátorů.“ Kraus následně vysvětlil, že němečtí novináři „proto potřebují desetiminutové školení“ a také se pokusil rozplést složitou síť mezinárodních vztahů, ekonomických faktorů vlivu a vojenskoprůmyslových zájmů napříč celým Blízkým východem.

K nejnovějšímu americkému útoku na Sýrii však tentýž deník zaujal velice odlišný postoj. Článek Klause Dietera Frankenbergera pro FAZ **Donald Trumps Lernkurve** („Donald Trump se

učí“) končí otázkou, proč se Trump v minulosti nechal tolik okouzlit „diktátorem Asadem.“ Frankenberger by pravděpodobně měl navštívit kurzy svého kolegy Krause.

Šampaňské se otevíralo také ve Springeru. Neokonzervativní škrabal Clemens Wergin byl nanejvýš potěšen „překvapivou proměnou amerického prezidenta,“ patrnou z aktu agrese proti Damašku.

Celá západní mainstreamová média – po loňských prezidentských volbách uniformně „protiamerická“ – vzala Trumpa takřka přes noc na milost. Wergin jásal: „Jde o jednu z nejrychlejších odvetných reakcí v dějinách.“ A právě v tom je ten háček: **„Odveta“ za co? A proti komu?**

Fakta jsou nepopíratelná: Na syrské město Chán Šajchún počátkem dubna podle všeho někdo zaútočil jedovatým plynem. Další střela následně zasáhla nemocnici, kde byli ošetřováni ranění z předchozího útoku. Jeden z nejtragičtějších plynových útoků v syrské válce si údajně vyžádal přinejmenším 58 mrtvých, včetně 11 dětí.

Kdo útočil? Kdo je zodpovědný za ztráty na životech? Mrtví sotva vychladli, ale západní systémová média už měla jasno: „Může za to Asad, kterému s tím pomáhali Rusové – nebo o tom přinejmenším věděli a nic neudělali.“ Během několika hodin západní vlády označily za viníka Damašek, přestože odůvodnění jsou dosti chatrná. **Neproběhlo žádné mezinárodní vyšetřování a nebyly předloženy žádné přímé důkazy.**

Někteří svědkové údajně potvrdili, že na město útočilo syrské letectvo. Tito „svědci“ ale bez výjimky mají blízko k teroristickým skupinám, které Sýrii ničí už od roku 2011. U běžného soudu by takoví svědci byli důvěryhodní nanejvýš částečně, mají totiž důvod lhát, aby prostřednictvím západního vojenského úderu konečně oslabili syrskou armádu, a tak posílili pozice teroristických band. **Tento proces náhlé oficiální proměny teroristických band na skupiny podporované NATO není ostatně ničím novým.** Během kosovské války v roce 1999 bylo pomocí absurdních lží vytvořeno ovzduší, jež umožnilo Západu napadnout srbské vojenské síly, a tak posílit postavení albánské teroristické mafiánské milice „UÇK.“ V Libyi dokonce západní letectvo kleslo cestu k vítězství al-Káidě.

Také načasování útoku na Chán Šajchún se jeví krajně podivně. Několik dní před ním Washington poprvé od začátku války v zemi v roce 2011 naznačil možnost dohody s prezidentem Bašárem Asadem. Mnozí pozorovatelé od Trumpa podobný krok na základě jeho slíbené politiky skeptické k zahraničním intervencím očekávali už několik měsíců.

Pět letadel Syrských arabských vzdušných sil na letecké základně Sajrát jakýmsi zázrakem uniklo pozorným čidlům 59 střel Tomahawk.

Proti tomuto prohlášení Bílého domu vystoupily dvě skupiny: západní liberální svět a islámští teroristé, kteří už od roku 2011 společně usilují o masivní západní vojenskou intervenci s cílem zničit vládu v Damašku. Islamisté na sociálních sítích po krátkodobém faktickém uznání Asada Washingtonem vyhlásili: „Brzo dojde k něčemu hroznému!“ Něčemu, jako se stalo v Chán Šajchúnu...

Po útoku se okamžitě a s přesností švýcarských hodinek rozběhla propagandistická kampaň: nesčetné „humanitární organizace“ (mimořádně udržující vynikající vztahy s teroristickými skupinami) bez prodlení zaplavily sociální sítě děsivými obrázky ze syrského města a okamžitě ukázaly prstem na syrské letectvo. Jiní pak obrázky šířili dál, zatímco rozhořčení novináři a politici volali po západních vojenských úderech „na ochranu dětí.“

Zafungoval zde mechanismus „morálního rozhořčení.“ **Každý, kdo si dovolil namítnout, že zatím nebylo nic prokázáno a že je zločin nejprve třeba vyšetřit a zvážit dostupné důkazy, byl zastánci intervence obratem označen za „bezcitného cynika.“** Většina politiků včetně Donalda Trumpa pak rozhodně někým takovým být nechtěla.

Liberální a džihádističtí odpůrci amerického prezidenta zneužili jeho největší slabiny: bezprostředních, bezmyšlenkovitých reakcí na události a sklonů k rychlému utváření názorů, což snad může být výhodou ve světě byznysu, ale na velké politické scéně to může vést k uprchlickým krizím a smrti. Trump bez prodlení splnil, co se po něm žádalo: v noci z 6. na 7. dubna dva americké torpédoborce ze Středozemního moře odpálily 59 střel s plochou dráhou letu Tomahawk.

Mluvčí Pentagonu Jeff Davis označil leteckou základnu Šajrát za základnu údajných Asadových chemických útoků. Podle Davise střely vypálené mezi 3:40 a 3:50 ráno mířily na „letadla, podzemní hangáry, sklady paliva a zbraní, obranné protiletecké systémy a radarové stanice.“ Mezi útokem na Chán Šajchún a Trumpovou „reakcí“ neuběhly ani celé tři dny. „Liberální bažina“ ve Washingtonu, kterou Trump snad skutečně chtěl vysušit, si může pográtulovat k úspěchu.

K podobnému postupu byl tlačěn i Barack Obama, který byl však v podobných otázkách notoricky liknavý. Nejen že nerad útočil na suverénní státy, ale také se rád kryl se všech stran, což nutně nějakou dobu trvá. **Trump je naopak samotář a „byznysmen“ ze staré školy, jehož instinkt se zřídka kdy mýlí ve světě podnikání s realitami, ale ve složitém kontextu geopolitiky je podle všeho jako nahý v trní.**

Ruský hlas zůstal v západních parlamentech a médiích oslyšen. Podobně jako u předchozích syrských masakrů Moskva volala po procesu s pachateli, než bude přistoupeno k jejich impulzivnímu potrestání. Americký útok Tomahawky tak vyvolal ostrou kritiku Kremlu. Mluvčí vlády Dimitrij Peskov reagoval lakonicky: „Ruský prezident považuje americký útok na Sýrii za akt agrese proti suverénnímu státu.“ Předseda zahraničního výboru Dumy Alexej Pušchov také nebývale pronikavě poznamenal: „Každý americký prezident 21. století má svou válku na Blízkém východě – nebo i dvě. Když Trump podnikne invazi do Sýrie, vydá se po stopách Bushe a Obamy.“

A pak tu máme také Turecko, z něhož se už pěkných pár let stává džihádistická centrála. Ankara si brousí zuby na velký kus syrského koláče a ze všech sil se bude snažit krizi dále prohlubovat. Snaha aspoň trochu Turky a jejich prezidenta Recepta Tayyipa Erdoğana smířit s NATO může být dalším důvodem Trumpovy agrese proti Sýrii – konec konců Washington s velkými obavami sledoval rusko-turecké námluvy po nezdařeném pokusu o puč loni v létě.

Momentálně je však jisté jen riziko další eskalace událostí z noci na 7. dubna. Otevřená válka mezi NATO a ruskými silami se na hranice EU ohlížet nebude – stejně jako očekávaný proud uprchlíků.

Analýza Manuela Ochsena *Dangerous turnaround* vyšla na stránkách Free West Media 8. dubna 2017.